

Hoofdstuk 6

Als eerste werd Lokis wakker. Doordat hij afstamde van een wolf, waren zijn reuk en gehoor heel gevoelig. Hij rook gevaar en begon aan de kleren van de kinderen te trekken. De kinderen begrepen dat er iets aan de hand was en waren op slag wakker. Peter deed zijn zaklamp aan, die naast hem lag, en de kinderen zagen een groot, donker figuur voor zich. De gelige, scherpe tanden van het figuur blonken vervaarlijk in het licht van de zaklamp. Toen ze dit gigantische beest zagen, gingen ze tegelijkertijd, zonder het met elkaar af te spreken, heel hard gillen. De beer, het was een bruine beer, werd helemaal van zijn stuk gebracht, deels door het gegil, deels door het felle licht dat op hem gericht was. Hij draaide zich om en rende tussen de bomen door naar waar hij vandaan was gekomen.

De kinderen verroerden zich niet. Pas toen zij begrepen dat hij voorgoed weg was, slaakten zij een zucht van verlichting. Ze waren zo geschrokken door de onverwachte, nachtelijke bezoeker, dat ze de rest van de nacht niet meer konden slapen. Het was koud. De kinderen en de puppy kropen dicht tegen elkaar aan. Toen het lichter begon te worden, aten zij nog wat van het brood en de kaas die zij van de oude man hadden meegemaakt, spoelden het weg met water uit de fles en maakten zich op om verder te gaan. Slapen op de grond in het bos had zijn tol geëist. Ze zaten onder de insectenbeten. Ze krabden aan de bulten, maar het ging hierdoor alleen nog maar erger jeuken. Olivia keek aandachtig om haar heen, licht fronsend.

‘Eindelijk!’ riep zij en haar gezicht lichtte op. ‘Hier is vogelmuur!’

‘Vogel wat?’ vroeg Peter, aan zijn muggenbult krabbend.

‘Geen vogel, maar vogelmuur,’ zei Olivia. ‘Het is een plant met witte bloemen, ook wel *stellaria media* genoemd. Deze plant helpt tegen de jeuk.’

Zij plukte wat bloemen en blaadjes en wreef ze tussen haar vingers fijn. Daarna wreef zij daarmee de insectenbeten van Peter, Lucas en haarzelf in.

‘Verrek, de jeuk is inderdaad zo goed als verdwenen,’ zei Peter na een tijdje en keek Olivia waardierend aan.

Olivia plukte nog meer van de bloemen en blaadjes van deze plant en stopte ze in haar tas. Wie weet, kon het onderweg nog van pas komen.

De kinderen liepen door het bos. De zon was helemaal op-

gekomen en de zonnestralen verwarmden de gezichten van de kinderen. Het was heerlijk, maar ook onwerkelijk tegelijkertijd. Alles zag er zo vredig uit dat je bijna zou vergeten dat er oorlog was. Kleine Lokis sprong vrolijk om de kinderen heen, rende soms even een struik in, om dan even later terug te komen met een stokje in zijn bek.

Onderweg vonden ze een kabbelend beekje. Zij dronken uit de beek en vulden hun flessen met het frisse beekwater. De kinderen keken om zich heen en zagen dat de struiken vol hingen met rijpe bramen. Zij aten van de lekkere bessen. Iets verderop zagen zij een hazelnotenboom. Zij schudden aan de boom en verzamelden zoveel noten als zij konden meenemen. Ze wisten dat de noten heel voedzaam waren. Daarom namen ze een flinke hoeveelheid mee. Vol beladen met de noten gingen ze weer op pad. Toen het begon te schemeren, gingen zij weer op zoek naar een plek om te overnachten. Plotseling riep Peter: 'Ik zie een huis!'